

Met dank aan Buffet van Odette, Amsterdam

/Bloedverwanten

Sanne en Robin Vogel

SANNE VOGEL (Nieuwegein, 1984) stortte zich na de mavo op toneel maken en spelen. In 1999 en 2000 won ze de talentenwedstrijd Kunstbende. Sindsdien schreef, speelde en/of regisseerde ze 38 stukken en was ze in zo'n twintig film- en tv-producties te zien. In 2010 werd ze genomineerd voor een Gouden Kalf met de korte film *Mama*. Momenteel schittert ze in de bioscoop in *Verliefd op Ibiza*. In 2008 verscheen haar roman *Het levenswerk van een talentloos meisje*; een opvolger is in de maak. Ook schrijft ze columns voor de *Filmkrant*. Verder is Sanne geregeld op televisie. Ze deed mee aan *Wie is de mol?* en aan *Pavlov*, waarin ze ontdekte dat ze hoogbegaafd is. Op dit moment is ze te zien in de EO-serie *Op zoek naar God*.

ROBIN VOGEL (Utrecht, 1983) richtte na de havo samen met Sanne De Vogelfabriek op. Hij maakte de decors, video's en foto's bij meer dan vijftien producties. Ook verschenen zijn foto's in allerlei bladen, waaronder *NRC Handelsblad*, *de Volkskrant* en *De Telegraaf*. Sinds 2007 maakt hij filmpjes voor de Kinderboekenweek. Hij ontwerpt decors voor diverse theatergezelschappen, waaronder *Mug met de Gouden Tand*, maar ook voor de *Sputten en Slikken Theatertour*. Voor het VPRO-kinderprogramma *Villa Achterwerk* maakte hij samen met Sanne een serie minifilmpjes.

Het begon met een trein. Sanne en Robin Vogel waren acht en negen jaar oud en gingen met hun vader voor het eerst naar een toneelstuk, over de Tweede Wereldoorlog. Op een gegeven moment was Sanne er heilig van overtuigd dat er achter hen een locomotief voorbijdenderde. Ze draaide zich om, maar zag in plaats van die trein de rest van het publiek. Dat was haar eerste bewuste kennismaking met de kracht van de verbeelding. Het is alsof ze toen op die trein is gesprongen en er niet meer af is gestapt. Op haar vijftiende won ze de talentenwedstrijd Kunstbende. Een jaar later kon ze al van het acteren leven. Inmiddels is Sanne 28 en heeft ze aan tientallen stukken, tv-producties en films meegedaan.

Robin is fotograaf, filmer en vormgever. Ook hij is autodidact en al net zo verzot op toneel. Ze werken veel samen. Als Sanne een stuk schrijft, ontwerpt haar broer het decor. Ze vullen elkaar aan zonder iets te hoeven zeggen. Dat is altijd al zo geweest. "Robin filmde en ik ging bijvoorbeeld met een *glow in the dark*-Maria buiten in de sneeuw staan," zegt Sanne. "Dan interviewde hij mij en ging ik improviseren. Dat ik een godsdienstwaanzinnige met een Maria-fascinatie was."

Robin: "Sanne is impulsiever. Zij komt met een idee, en ik geef daar een draai aan. Ik weet met weinig uitleg precies welk gevoel ze met een beeld wil overbrengen."

Toen Sanne op haar zeventiende een stuk mocht maken voor De Parade, wilde ze dat samen met haar broer doen. Met het oog op de subsidieaanvraag moest er een stichting komen. Dat werd De Vogelfabriek. Met een heus bestuur en medewerkers. Die uiteraard ouder waren dan zij. "Dat was moeilijk," zegt Sanne. "Je vertrouwt ze omdat ze ouder zijn. Tot je erachter komt dat ze soms maar wat lullen. Dat ze er een troep van hebben gemaakt. Dan moet je ze ontslaan, hoe aardig je ze ook vindt."

Robin: "Uiteindelijk kun je de zakelijke kant toch niet uit handen geven. Het gaat altijd mis."

Nu is De Vogelfabriek is een slapende stichting. Ze doen er meer los werk naast. Robin: "De Vogelfabriek heeft ons veel opgeleverd. Het was een machine waarin we ons konden ontwikkelen. Maar op een gegeven moment werd het een monster dat achter je aankomt."

Sanne: "Dan was ik al totaal overspannen een voorstelling aan het spelen, en werd er in m'n nek gehijgd dat ik nieuwe subsidieaanvragen moest indienen, want anders zaten we weer een paar jaar zonder geld. Daar werd ik gek van. Ik wilde daarnaast ook nog van alles doen: films, tv, schrijven. Maar alles wat we onder grote druk hebben gemaakt, was achteraf gezien eigenlijk niet goed genoeg."

Sanne: 'Ik huilde. Mensen dachten dat het erbij hoorde. Toen zakte ik in elkaar.'
Robin: 'Ik heb daarna moeten opletten dat het niet te veel werd.'

In 2004 stortte Sanne in tijdens de Paradevoorstelling *HAP*. Ze was toen negentien. "Ik wilde elk jaar op de Parade staan en dacht: dit is wat mensen willen zien, hier zitten ze op te wachten. Terwijl die insteek verkeerd was. Het moet vanuit mezelf komen."

Robin: "Ik deed de techniek. Ze kwam op in het donker en ging achter een barretje zitten. Ik zette de microfoon open en hoorde gehijg. Licht aan. Ze stond op en..."

Sanne schiet in de lach: "Ik had een helmpje op m'n hoofd en ik moest een liedje van Ria Valk zingen." Dan serieus: "Maar ik kon niet meer. Ik huilde. Iedereen ging keihard lachen; mensen dachten dat het erbij hoorde. Toen zakte ik in elkaar. Het was echt een van de ergste dingen uit mijn leven. Ik liet heel erg over me heenlopen. Was voortdurend nerveus en moest kotsen van de stress. Ik werd onuitstaanbaar, ook tegen Robin, omdat ik geen grip op de situatie had. De druk om door te gaan werd ondertussen steeds groter. De rest van de cast was van mij afhankelijk. Ze dachten dat ik de instorting acteerde." Sanne schiet vol. "Terwijl... Waarom zou ik dat doen? Wat is het nut van spelen dat je huilt en instort? Voor een volle zaal?"

Robin: "Ik heb daarna moeten opletten dat het niet te veel zou zijn. En je leert hoe kwetsbaar een voorstelling is."

In 2008 werd Sanne emotioneel toen ze bij *Pauw & Witteman* vertelde waar haar drive vandaan komt: haar familie is belast met een kankergeren. Sanne weet niet of zij het heeft en hoe oud ze zal worden. Die uitzending maakte veel los. "Iedere journalist wilde alleen nog maar over kanker praten. Terwijl ik er echt niet 24 uur per dag mee bezig was." Naar aanleiding van het televisiemoment maakte ze de zeer persoonlijke voorstelling *Document*. Alle familiegeheimen werden publiekelijk ontrafeld.

Robin: "Ik ben dat gewend, hoor. Alles ligt bij ons altijd op straat."

Sanne: "Daar zijn we allebei grenzeloos in. Als iemand iets vraagt, geef ik antwoord. Maar ik vergeet soms dat bij de antwoorden die ik geef ook anderen betrokken zijn. Als ik iets zeg over mijn relatie bijvoorbeeld. Al heb ik voor *Document* wel eerst toestemming aan mijn vader gevraagd."

Nu die voorstelling is afgelopen, heeft ze zich voorgenomen niet meer over kanker te praten. "Ik weet dat het bij mijn verhaal hoort. Maar wat moet je er nog over zeggen?"

Wat kan ze na *Document* nog maken dat die voorstelling overtreft?

Sanne heeft het onlangs twee maanden rustiger aan gedaan om daarover na te denken. "Ik wil dat het weer net zo uit mijn hart komt. Het moet weer een monoloog worden. Zo ontwikkel je je als theatermaker het beste."

De retraite heeft succes gehad. "Ik heb drie ideeën voor films, twee voor televisieseries, een *Villa Achterwerk*-idee, een kookboek. En een idee voor een nieuw toneelstuk. Ik moet het Robin allemaal nog vertellen, maar dat komt wel goed."/